

נולדתי בסודן. באתי לישראל ב-2007. אני לא זוכרת את היום הראשון שלי בישראל. אני זוכרת את הבית שהייתי בו וכמה מהחברים. הייתה לי חברה טובה בשם ניגר והיא הייתה מדרום סודן. גרנו באילת. היא עדיין גרה שם. אנשים היו נחמדים בישראל ולא הרגשתי מופרדת, הרגשתי שמתייחסים אלינו שווה בשווה. אני מתגעגעת לחברים שלי ולמקום שגרנו בו. היינו הולכים לשחות הרבה בים ואהבתי את זה. הייתי כל כך צעירה שאני לא זוכרת שום דבר שהיה קשה מדי - הייתי בת תשע כשעזבתי. אני עדיין זוכרת עברית ויכולה לדבר ככה.

אני מאוד אוהבת לרקוד - היפ הופ בעיקר אבל אני ביישנית מדי לרקוד בלהקה. אני רוקדת בחופשות עם הילדים של הפרוייקט של ביקם.

הלכנו כל המשפחה ביחד לדרום סודן. היה שם חם. הייתי שם מ-2012 ומ-2014. נשארתי בבית רוב תקופת המלחמה. באתי לאוגנדה כדי ללמוד. הבתי ספר שונים. בבית ספר הראשון שהייתי בו היינו רק שחורים ואז הלכתי לבית ספר מעורב.

לפעמים אני אוהבת את בית הספר, אבל זה די יותר מדי - יש לנו הרבה מאוד תרגילים, הרבה מאוד מטלות, הרבה מאוד שיעורי בית. קוראים הרבה. אני נהנית פה בגלל החברים שלי ובגלל שיש נושאים שאני נהנית ללמוד: מתמטיקה פיזיקה וכימיה ומחשבים.

פליט זה מישהו שבורח ממלחמות. אני לא מרגישה כמו פליטה באוגנדה - לא מתייחסים אלינו כמו פליטים. אנחנו שוכרים דירה, אוכלים, לומדים, קונים בגדים והולכים לבית ספר. אנחנו לא במחנות. גם בישראל לא הרגשתי פליטה.

על הלוח - ציירתי תזוזות. זזתי מסודן, איפה שנולדתי, למצרים איפה שהייתי בת 5, ואז הלכתי לישראל, משם לג'ובה ואז לאוגנדה. אני זזה הרבה ואני נהנית לראות דברים חדשים.

בעוד עשר שנים אני אהיה בדרום סודן ואעבוד כמהנדסת במשרד גדול. כשאני אסיים עם הלימודים שלי אני רוצה לחזור לדרום סודן.